

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **NESEHNUTÍ Brno**, pobočný spolek se sídlem tř. Kpt. Jaroše 18, Brno, zastoupeného Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. arch. M. T.**, zastoupené JUDr. Pavlem Čapčuchem, advokátem se sídlem Orlí 492/18, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2013, č. j. JMK 13738/2013, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2015, č. j. 30 A 61/2013 - 106, ve znění opravného usnesení ze dne 11. 3. 2015, č. j. 30 A 61/2013 - 129,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **je povinna** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Sandry Podskalské, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Krajský soud v Brně v záhlaví označeným rozsudkem (dále „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), vyhověl žalobě žalobce a zrušil v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle jeho právního názoru žalovaný pochybil, když potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna jako správního orgánu prvního stupně o zamítnutí žádosti žalobce o vydání deklaratorního rozhodnutí, že dle certifikátů č. j. 711007 ze dne 23. 3. 2010, č. j. 710915 ze dne 12. 10. 2009 a č. j. 710920 ze dne 10. 11. 2009, vydaných osobou zúčastněnou na řízení jako autorizovaným inspektorem nevzniklo právo stavby „Brno – Ivanovice, Obchodní

centrum-Hobby Market“, včetně přeložek a trafostanice, na tam specifikovaných pozemcích (dále „Stavba“).

[2] Krajský soud vyšel z rozhodnutí zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 6. 9. 2012, č. j. Konf 25/2012 - 9 (dále „rozhodnutí zvláštního senátu“, dostupné stejně jako ostatní odkazovaná rozhodnutí z www.nssoud.cz) a judikatury Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že správní orgány neměly žádost žalobce zamítnout pro neprokázání toho, že rozhodnutí dle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je nezbytné pro uplatnění práv žadatele, neboť splnění této podmínky plyne přímo ze zvláštním senátem potvrzené skutečnosti, že postup dle citovaného ustanovení je jedinou možnou obranou dotčených osob proti certifikátu. Považoval za klíčové, zda byl žalobce účastníkem stavebního řízení dle § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. V dané věci bylo nesporné, že stavební úřad se žalobcem jako s účastníkem řízení jednal v původním stavebním řízení, ale při zpracování certifikátu již nikoli. Pokud však žalobce měl být účastníkem stavebního řízení, byly správní orgány povinny zabývat se tím, zda byl certifikát vydán s jeho souhlasem, vypořádány jeho námitky apod. Z toho krajský soud dovodil právo žalobce na meritorní posouzení jeho žádosti a vydání deklaratorního rozhodnutí, zda stavebníkovi vzniklo právo stavby či nikoliv, přičemž takový závěr neshledal rozporným s Aarhuskou úmluvou (Úmluva o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí ze dne 25. 6. 1998, vyhlášená pod č. 124/2004 Sb. m. s.). Krajský soud dále uvedl, že nesplňuje-li certifikát zákonné předpoklady a je vydáno rozhodnutí, že nevzniklo právo stavby jím založené, připadá v úvahu i řízení o odstranění stavby podle § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále „stavební zákon“), takže by žalobce v případě úspěchu mohl stavebnímu úřadu podat podnět k takovému řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[3] Proti napadenému rozsudku podala osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost pro nesprávné posouzení právní otázky a pro nepřezkoumatelnost [§ 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)].

[4] Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že pouhá skutečnost, že žalobce brojí proti certifikátu autorizovaného inspektora vydanému ve zkráceném řízení podle § 117 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012, zakládá automaticky aktivní legitimaci žalobce k podání žádosti o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu, tj. aniž by žadatel musel cokoli dalšího osvědčit či prokázat. To ze závěru konfliktního senátu vysloveného navíc *obiter dictum*, ani z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2012, č. j. 9 As 147/2012 - 66, dovodit nelze. Ani Aarhuská úmluva žalobci nezaručuje automatické účastenství ve všech typech řízení týkajících se umístování a povolování staveb a akceptuje stanovení kritérií pro účastenství vnitrostátním právem. S poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 8/2005 - 118 namítal, že žalobce byl povinen v žádosti tvrdit a prokázat nejen, že byly certifikáty nezákonně vydány, ale i to, že stavba zasahuje složky životního prostředí chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny, což by opodstatňovalo účastenství sdružení, jakým žalobce je. Žalobce v řízení před správním orgánem (v žádosti) neunesl břemena tvrzení i důkazní stran své aktivní legitimace, plynoucí z § 142 odst. 3 a 4 správního řádu, což nemohlo být zhojeno v odvolání či žalobě, neboť dodatečná tvrzení logicky nemohl správní orgán prvního stupně hodnotit.

[5] Podle stěžovatele krajský soud pochybil, když uvedl, že není třeba se zabývat otázkou, zda žalobce osvědčil, že by byl v době vydání certifikátu účastníkem „klasického“ stavebního řízení

pokračování

a že by v něm uplatnil právně relevantní námitky ve smyslu § 114 stavebního zákona. Krajský soud v napadeném rozsudku účastenství žalobce ve stavebním řízení pouze konstatoval, avšak bez bližšího odůvodnění. Podle stěžovatele mělo být u každého ze tří v žádosti zmíněných certifikátů posouzeno, zda ve vztahu k němu byl žalobce osobou, jejíž vyjádření bylo dle § 117 odst. 1 stavebního zákona třeba opatřit. Podle stěžovatele činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným, že se krajský soud s touto otázkou nevyřadil ve vztahu k jednotlivým stavbám a svůj názor vyjádřil paušálně. Pokud jde o certifikáty č. 710915 (přeložka plynu) a č. 710920 (přeložka velmi vysokého napětí, vysokého napětí a trafostanice), oba vydané v roce 2009, žalobce nemohl být ani potenciálně účastníkem stavebního řízení, neboť námitky týkající se ochrany přírody a krajiny (§ 90 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny ve znění do 30. 11. 2009) byly nebo měly být vypořádány v územním řízení, takže by je ve stavebním řízení již obecně nemohl namítat, a navíc by se zřetelem k tomu, jakého druhu byly povolované stavby, stěží mohly být relevantní. Ve vztahu k certifikátu č. 711007 vydanému v roce 2010 ohledně hlavní stavby je účastenství žalobce zcela vyloučeno, neboť po vypuštění § 90 odst. 4 ze zákona o ochraně přírody a krajiny přestal být tento zákon zvláštním zákonem ve vztahu ke stavebnímu zákonu, takže by účastenství muselo být zakotveno přímo zde, což nebylo splněno (§ 109 stavebního zákona ve znění účinném v roce 2010). Že stavební úřad v roce 2008 se žalobcem jako s účastníkem jednal a žalovaný to následně nerozporoval, na věci nic nemění. I při akceptaci výkladu, že vypuštěním § 90 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny se nezměnily podmínky účastenství občanských sdružení na stavebním řízení, pak platí, že námitky týkající se ochrany přírody a krajiny jsou typicky řešeny v územním, nikoli stavebním řízení. Dodal, že žalobce se účastnil územního řízení a územní rozhodnutí bylo k žalobě jiného občanského sdružení přezkoumáno ve správním soudnictví a obstálo.

[6] Stěžovatel má konečně za to, že se krajský soud nevyřadil ani s otázkou, zda bude v návaznosti na deklaratorní rozhodnutí o určení právního vztahu vedeno další řízení před orgánem veřejné moci, takže neozřejmil, zda je žadatel povinen osvědčit, že bude účastníkem takového dalšího řízení, což představuje naplnění zákonné podmínky, že deklaratorní rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění žalobcových práv v dalším řízení před orgánem veřejné moci. Žalobce v žádosti nevyjádřil, jaké hmotněprávní námitky hodlá v potenciálním navazujícím stavebním řízení vznášet, natož aby zdůvodnil jejich právní relevanci ve vztahu ke stavebnímu řízení, potažmo k řízení o dodatečném povolení stavby. Žádný z možných následných postupů vyjmenovaných v odst. [79] rozhodnutí zvláštního senátu nezakládá účastenství žalobce, takže ani možnost uplatňovat svá práva, jak předvídá § 142 správního řádu. Stěžovatel má za to, že rozhodnutí o tom, že právo provést Stavbu nevzniklo jen proto, že byl žalobce potenciálně zkrácen na svém právu být účastníkem řízení, tedy že byl v rámci zkráceného řízení opomenut, by bylo proti smyslu § 142 správního řádu, zásady ekonomie řízení, právní jistoty a legitimního očekávání. Bylo by absurdní nechat proběhnout řízení o dodatečném povolení stavby sice již za účasti žalobce, který by však neuplatňoval žádné hmotněprávní námitky. Potenciální námitky formuloval žalobce až v odvolání ze dne 19. 12. 2012. Zpochybnění projektu v části sadových úprav je však otázkou řešenou již v rámci územního řízení, jež se promítla do podmínek umístění stavby v územním rozhodnutí, takže taková námitka je ve stavebním řízení nepřijatelná podle § 114 odst. 2 stavebního zákona. Sadové úpravy (objekt SO 019) však nejsou ani dle certifikátu jeho předmětem, jelikož nepodléhají stavebnímu řízení, tj. nejsou stavbou ani se nekolaudují. Námitka ohledně rozporu certifikátu s územním rozhodnutím č. 127 ze dne 19. 5. 2006, č. j. SÚ-695/05-UR-Kr, pak žalobci nepřisluší, neboť se nedotýká ochrany přírody a krajiny. Že byla Stavba zkolaudována pak prokazuje, že tato námitka není důvodná. Námitky, které žalobce dle svého tvrzení hodlal v potenciálně vedeném stavebním řízení uvést, nezakládají jeho účastenství dle § 109 písm. g) stavebního zákona a ani nejsou námitkami, kterými by se stavební úřad mohl ve stavebním řízení zabývat.

[7] Podle stěžovatele je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, neboť z něj neplyne, zda se krajský soud zabýval aktivní žalobní legitimací žalobce, která s ohledem na jeho povahu není dána vždy. Není zřejmé, zda je žalobce jako pobočný spolek způsobilý obrátit se na krajský soud se žalobou. Druhý důvod nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti napadeného rozsudku spatřoval stěžovatel v tom, že krajský soud neodůvodnil, proč judikатурní prameny, z nichž citoval, považuje za nosné pro své rozhodnutí, co a proč z nich vyvozuje a neuvádí jasný závěr, tedy úsudek vyvozený z těchto zdrojů a zákonných ustanovení.

[8] Posledním okruhem námitek stěžovatel namítal, že o žádosti žalobce ze dne 27. 9. 2012 nebylo možné věcně rozhodnout, jelikož byla podána opožděně, déle než dva roky od oznámení záměru Stavby posledního z certifikátů. Tento svůj názor staví na přesvědčení o existenci paralely v účelu ustanovení o přezkumném řízení (§ 94 a násl. správního řádu) a řízení o určení právního vztahu podle § 142 téhož zákona. Stěžovatel poukázal na to, že žádost podle § 142 správního řádu jako podnět k přezkoumání zákonnosti stavby povolené ve zkráceném řízení dle § 117 stavebního zákona je možné podat kdykoli, ale podnět k přezkoumání zákonnosti stavby povolené v klasickém stavebním řízení podle § 115 stavebního zákona připadá v úvahu pouze ve lhůtě jednoho roku. Základní zásady správního práva vyjádřené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu spolu se zásadou právní jistoty nepřipouštějí, aby institut žádosti podle § 142 odst. 1 správního řádu sloužil jako časově neomezený opravný prostředek. Řešení spatřuje v analogické aplikaci jednorocní lhůty pro zahájení přezkumného řízení i na řízení podle § 142 odst. 1 správního řádu.

[9] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že žádost o vydání deklaratorního rozhodnutí podal 27. 9. 2012, v těsné návaznosti na zásadní rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 6. 9. 2012, jenž po několikaletém bouřlivém vývoji judikatury vztahující se k přezkumu certifikátu autorizovaného inspektora tuto právní cestu obrany proti nezákonnosti certifikátu označil za jedinou možnou. Ke stěžovatelově námítce nedostatku aktivní legitimace k podání žádosti podle § 142 správního řádu uvedl, že všechny podmínky pro účastenství ve stavebním řízení dané zákonem o ochraně přírody a krajiny i stavebním zákonem splnil. Právo spolků, resp. dříve občanských sdružení, na účast ve stavebním řízení na základě § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny bylo potvrzeno v řadě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu i po změně tohoto zákona v roce 2009, jež vypustila § 90 odst. 4 původně explicitně stanovící jeho specialitu vůči stavebnímu zákonu. Zásadní námitku vůči Stavbě, a to překročení limitu prodejní plochy stanoveného územním rozhodnutím, vznášel již v původním stavebním řízení a připojil ji i k žádosti ze dne 27. 9. 2012 jako přílohu č. 5, a kdyby s ním v procesu zpracování certifikátu bylo jednáno, mohl ke způsobu provádění stavby uplatňovat námitky další. Podle žalobce je jedinou podmínkou pro vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu skutečnost, že navrhovatel je osobou dotčenou certifikátem, což v jeho případě znamená, že byl spolkem hájícím zájmy ochrany přírody a krajiny, který splnil podmínky § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny a mohl se tak stát účastníkem stavebního řízení. Nadto je deklaratorního rozhodnutí třeba i pro další řízení (o odstranění či dodatečném povolení stavby). V případě, že certifikát nebyl vydán v souladu se zákonem, nemohlo na jeho základě vzniknout právo stavby a stavební úřad je ze zákona povinen zahájit řízení o odstranění stavby, čehož se lze domáhat i žalobou na ochranu proti nečinnosti. Nejde tedy jen o nápravu formálně chybného postupu, ale může dojít až k odstranění stavby. Dodal, že kolaudace rozhodně nepotvrzuje, že certifikát není v rozporu s podmínkami územního rozhodnutí, jak se domnívá stěžovatel. Základ legitimace k podání žaloby ke krajskému soudu (právní osobnost a svéprávnost žalobce) prokazují stanovy k ní přiložené, žalovaný ani stěžovatel ji v řízení před krajským soudem nezpochybovali, proto není vadou napadeného rozsudku, že se tím v odůvodnění nezabýval. Žádost podle § 142 správního řádu nemohla být opožděná, protože zde žádná lhůta stanovena není. Její podání s dvouapůlletým odstupem od vydání certifikátu bylo způsobeno tím, že žalobce dříve postupoval při hájení svých práv v intencích závazných soudních rozhodnutí, jež se v průběhu let živelně měnila. Že stavba již dávno stojí, nemůže být překážkou pro poskytnutí ochrany právům dotčených osob a v praxi není výjimkou, že soudy ve správním soudnictví rozhodují o nezákonnosti

pokračování

územního rozhodnutí či stavebního povolení až po několika letech od realizace. Analogie se lhůtou pro provedení přezkumného řízení není namístě. Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

[11] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti. Zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Úkolem krajského soudu bylo ve světle žalobních bodů posoudit, zda ob stojí jako zákonný právní závěr správních orgánů obou stupňů, že žádosti podle § 142 správního řádu nemůže být vyhověno, protože žalobce neprokázal nezbytnost vydání deklaratorního rozhodnutí, ani neuvedl, pro uplatnění jakých konkrétních práv je požaduje. Argumentaci, že by byl žalobce účastníkem stavebního řízení, považovaly správní orgány za příliš obecnou a nárokované právo na vyjádření se a podání námitek ke Stavbě pak z hlediska specifikace práv, jichž se žadatel domáhal, za nedostačující. Žalovaný považoval za podstatné, aby správní nebo soudní řízení, pro jehož účel je rozhodnutí o existenci právního vztahu pro žalobce nezbytné, aktuálně probíhalo, případně mělo být v budoucnu bezodkladně vedeno. Přitom stavební řízení, v jehož průběhu by se žalobce mohl k jeho předmětu vyjadřovat a podávat námítky, o Stavbě vedeno nebylo a být nemůže, protože Stavba je dokončena.

[13] Předmětem posouzení krajským soudem tedy byl výhradně závěr o tom, že žalobce nesplnil vstupní podmínku pro věcné posouzení existence práva Stavby, již je nezbytnost vydání deklaratorního rozhodnutí pro uplatnění žalobcových práv. Otázky jdoucí do merita, tedy zda žalobce byl osobou oprávněnou vznášet námítky proti Stavbě dle § 117 odst. 1 a 4 stavebního zákona, zda byly vypořádány a zda v souvislosti s tvrzeným pochybením v tomto směru lze dospět k závěru o tom, že na základě certifikátů právo provést Stavbu vůbec nevzniklo, správní orgány neřešily. Neměl-li krajský soud příležitost zaujmout právní názor k tomu, co dosud nebylo správními orgány zodpovězeno, nemůže tak nyní pochopitelně učinit ani Nejvyšší správní soud. Argumentace stěžovatele shrnutá v odstavci [5], že se měl krajský soud vypořádat s tím, jestli byl žalobce ve vztahu ke každému jednotlivému certifikátu osobou, jejíž vyjádření bylo podle § 117 odst. 1 stavebního zákona třeba, tedy zjevně míří mimo předmět tohoto řízení a nemůže vést k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro absenci takového posouzení. Ze stejného důvodu považuje Nejvyšší správní soud za mimoběžné ty kasační výtky, jež otevírají otázku, jaké námítky žalobci v řízení o povolení stavby (ne) přísluší.

[14] *Správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné k uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo* (§ 142 odst. 1 správního řádu).

[15] Pro přiblížení situace žalobce je namístě uvést několik skutečností o dosavadním vývoji projednávaného případu. Žalobce je občanským sdružením, respektive od 1. 1. 2014 pobočným spolkem, sdružujícím občany mimo jiné i za účelem ochrany přírody a krajiny, který od roku 2008 usiluje o to, aby správní orgány rozhodující o povolení Stavby vyslechly jeho námítky k plánované stavbě hobbymarketu a řádně se s nimi vypořádaly. Žalobce se postavení účastníka stavebního řízení původně domohl, avšak po změně procesní strategie stavebníka, který upustil od záměru opatřit si „klasické“ stavební povolení ve stavebním řízení a zvolil cestu získání certifikátu

autorizovaného inspektora, o ně zase fakticky přišel. Přímo žalobu proti certifikátům městský soud několikrát odmítl, rozhodl i o postoupení věci Ministerstvu pro místní rozvoj, ale jeho usnesení byla Nejvyšším správním soudem opakovaně rušena. Nová, nedokonalá právní úprava tzv. zkráceného řízení podle § 117 stavebního zákona dala vzniknout řadě soudních rozhodnutí, jež nebyla ničím jiným než slepými uličkami, které k efektivní ochraně osob dotčených právem stavby nevedly. Zvláštní senát (po letech a v jiné věci) však právní povahu institutu certifikátu vyjasnil a v kontextu platné právní úpravy i naznačil cestu, již je třeba zvolit, má-li být dosaženo účinné ochrany účastnických práv.

[16] Nejvyšší správní soud podobně jako soud krajský navazuje na názor předestřený v rozhodnutí zvláštního senátu, že „[v]šechny další osoby (...), které by mohly být dotčeny vznikem práva stavby na základě oznámení doprovázeného certifikátem, mohou využít postupu podle § 142 správního řádu.“ Tato teze, byť vyslovená *obiter dictum*, vyplynula jednoduše z ustálení vývoje judikatury na závěru, že proti certifikátu autorizovaného inspektora nelze brojit odvoláním ani žalobou proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s. a současně vědomí nutnosti zajistit reálnou možnost obrany proti vzniku práva stavby opírajícímu se o certifikát vydaný bez splnění zákonných podmínek. Automatické prokázání nezbytnosti podání žádosti o vydání rozhodnutí podle § 142 správního řádu plynoucí již z toho, že pro dotčené osoby jde o jediný způsob obrany proti zásahům do jejich práv, konstatoval Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 6. 12. 2012, č. j. 9 As 147/2012 - 66.

[17] Odpověď na stěžovatelovy výtky vylíčené v odstavci [4] tohoto rozsudku lze tedy shrnout takto: tvrdí-li žadatel, že je osobou, jež byla ve zkráceném stavebním řízení podle § 117 stavebního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2012 opomenuta jako ten, kdo má právo uplatnit námitky proti provádění stavby, považuje se pro účely vydání deklaratorního rozhodnutí dle § 142 správního řádu, zda vzniklo právo stavby, podmínka prokázání, že je takové rozhodnutí nezbytné pro uplatnění jeho práv, za splněnou. Žádost osoby tvrdící, že byla při přípravě certifikátu autorizovaného inspektora opomenuta, musí být meritorně posouzena. „Uvnitř“ řízení pak proběhne prověření naplnění kritérií pro účastenství ve stavebním řízení, resp. obsahově obdobnou participaci na přípravě certifikátu, s nimiž, jak stěžovatel podotkl, počítá i Aarhuská úmluva.

[18] Z toho, co bylo právě uvedeno, je zřejmé, že pro „vpuštění“ žalobce do řízení podle § 142 správního řádu není třeba žádného „navazujícího řízení“, ostatně taková podmínka neplyne ani z textu zákona.

[19] Ustanovení § 117 stavebního zákona, o zkráceném stavebním řízení, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (a rovněž k datu vydání certifikátů) stanovilo v prvním odstavci: „*Uzavře-li stavebník s autorizovaným inspektorem smlouvu o provedení kontroly projektové dokumentace pro stavbu, kterou hodlá provést, může takovou stavbu pouze oznámit stavebnímu úřadu, jestliže byla opatřena souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů a vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení (§ 109), a nejde o stavbu, která je zvláštním právním předpisem, územně plánovací dokumentací nebo rozhodnutím orgánu územního plánování přímo označena jako nezpůsobilá pro zkrácené stavební řízení.*“ Odstavec 4 téhož ustanovení pak navazuje: *[p]okud ve vyjádřeních podle odstavce 1 byly uplatněny námitky proti provádění stavby, autorizovaný inspektor je posoudí a projedná s osobami, které je uplatnily. (...) Nepodaří-li se při vypořádání námitek odstranit rozpory mezi osobami, které by jinak byly účastníky řízení, předloží jejich vyjádření spolu s projektovou dokumentací a závaznými stanovisky dotčených orgánů stavebnímu úřadu, který zajistí vypořádání námitek podle § 114 nebo usnesením rozhodne o námitkách ve své působnosti anebo usnesením rozhodne o nezpůsobilosti stavby pro zkrácené řízení.*

[20] Stavební zákon tedy jednoznačně počítal s participací osob, jež by byly účastníky stavebního řízení, i na jeho zkrácené formě. Okruh osob oprávněných vyjádřit se k záměru a uplatnit námitky proti stavbě je tedy totožný s osobami, jež by se účastnily „klasického“ stavebního řízení. Citovaná norma obsahuje odkaz na § 109 stavebního zákona, obsahující výčet účastníků stavebního řízení.

pokračování

[21] Obecně je správními soudy setrvale judikováno, že na existenci účastenství ve správním řízení je třeba nazírat materiálně, tj. nezáleží na tom, zda s osobou bylo či nebylo jednáno, ale rozhodné je, zda jí podle zákona toto postavení svědčí, tj. zda může být rozhodnutím přímo dotčena na svých právech nebo povinnostech (shodně i doktrína – srov. např. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 111-113). Orgán, který řízení vede, proto ohledně okruhu účastníků musí provést kvalifikovanou úvahu, jejíž náročnost či složitost odvisí od jednoznačnosti vymezení účastenství v konkrétním typu řízení podle platného práva. Stejnou úvahu pak v rámci posouzení důvodnosti (nikoli přípustnosti) žádosti žalobce měly provést správní orgány v řízení podle § 142 správního řádu, neboť podstatou žalobcových námitek v žádosti bylo tvrzení, že ve zkráceném řízení podle § 117 stavebního zákona mu bylo jako osobě, která by byla účastníkem stavebního řízení, upřeno právo vyjádřit se ke Stavbě a uplatnit proti ní námitky, jež by byly projednány a vypořádány.

[22] Na tomto místě je vhodné poukázat na výklad o povaze námitek týkajících se účastenství ve stavebním řízení, jež prezentoval Nejvyšší správní soud v právní větě svého rozsudku ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 - 68, publ. pod č. 1787/2009 Sb. NSS: „I. *Námítka uplatněná účastníky v řízeních dle stavebního zákona (...) mají dvojí povahu, jednak se v nich tvrdí skutečnosti, které zakládají dané osobě postavení účastníka řízení, jednak představují věcné výtky směřované proti záměru. Stavební úřad je povinen posoudit uplatněné námitky nejprve z toho pohledu, zda zakládají účastenství v řízení (...). Teprve pokud je odpověď na tuto otázku kladná, projedná věcné námitky proti záměru. Oba okruhy námitek přitom mohou být po obsahové stránce shodné. II. Podmínkou účastenství v řízení není vyhovění věcným námitkám uplatněným účastníkem. Pro úspěšnost námítka vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva (§ 27 odst. 2 správního řádu).*“ Naproti tomu pro úspěšnost věcné námítka je rozhodující reálnost zásahu do práv účastníka. Je tedy možné říci, že účastenství ob stojí samo o sobě, bez toho, aby následně muselo vést k rozhodnutí pro účastníka příznivému.

[23] Z předcházejícího odstavce vyplývá, že předpokladem účastenství není důvodnost konkrétních námitek proti stavebnímu záměru. Proto nelze přitakat ani dílčí námitce stěžovatele, že by bylo absurdní nechat proběhnout řízení o dodatečném povolení stavby, nyní již za účasti žalobce, který by však neuplatnil žádné námitky, případně jen takové, které mu s ohledem na jeho povahu nepřísluší. Každý účastník řízení má právem vymezenou možnost volby, zda a v jaké míře bude svá oprávnění v konkrétním řízení uplatňovat, a správní orgány jsou povinny mu k tomu dát příležitost. Lze tedy konstatovat, že žalobce nemusel již v žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí vyjádřit, jaké konkrétní námitky hodlá v případném navazujícím řízení vznášet, natož zdůvodnit jejich právní relevanci ve vztahu ke Stavbě, aby jeho žádost mohla být meritorně posouzena. Konkrétní tvrzení, z nichž je možno usoudit na to, zda byl žalobce osobou mající právo vznášet ve zkráceném řízení námitky vůči Stavbě, měla být spolu s dodaným podkladem hodnocena až v rámci vážení důvodnosti podané žádosti, k níž však správní orgány nedospěly, neboť ustaly na konstatování absence prokázání splnění vstupní podmínky (viz výše). Při neexistenci koncentrační zásady v tomto typu řízení by i při zjištění nedostatku relevantních tvrzení či důkazů o nich přímo v žádosti nebylo možno bez dalšího podložit závěr o neúspěšnosti žádosti neunesením břemen tvrzení a důkazního, jak se domníval stěžovatel (nešlo totiž o prokázání aktivní legitimace k žádosti, ale o věc samu).

[24] Žalobce je pobočným spolkem (dříve občanským sdružením), který odvozuje svou právní osobnost od spolku hlavního (Nesehnutí) a své právo účastnit se stavebního řízení od ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny: *[o]bčanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (...), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zabíhajících správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována (odst. 2).*

Občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení (odst. 3).

[25] Občanská sdružení ani spolky typu žalobce nejsou ve výčtu podaném v § 109, na nějž v otázce účastenství odkazuje § 117 stavebního zákona, uvedeny. Ustanovení písmene g), jež stěžovatel zmínil, tam bylo vloženo až novelou účinnou od 1. 1. 2013 („osoba, o které tak stanoví zvláštní právní předpis, pokud mohou být stavebním povolením dotčeny veřejné zájmy chráněné podle zvláštních předpisů a o těchto věcech nebylo rozhodnuto v územním rozhodnutí“). Důkladný výklad k účastenství občanských sdružení, jejichž cílem je ochrana přírody a krajiny podle stejnojmenného zákona, ve stavebním řízení podal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011 - 347, publ. pod č. 2368/2011 Sb. NSS. Posuzoval vztah mezi oběma zákony i jeho jednotlivými ustanoveními a dospěl k závěru, že § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny je dle § 90 odst. 4 téhož zákona ve znění účinném do 30. 11. 2009, pravidlem speciálním ve vztahu k § 109 stavebního zákona. Souběžnou aplikaci těchto norem výslovně připustil i pro situaci, kdy zákon sám poměr speciality mezi nimi nestanoví, a to tam, kde je to možné (srov. odst. [49] cit. rozsudku). Zdůraznil nutnost neodtrhávat vymezení okruhu účastníků řízení od předmětu řízení jako takového. V jeho odstavcích [58] – [60] se také lze dočíst o vazbě námitek účastníků na územní či stavební řízení, což může stěžovateli pomoci odpovědět na otázku, zda by potenciální žalobcovy námitky nespadaly spíše do fáze územního řízení, což pro rozhodnutí v této věci nemá význam.

[26] Meritem řízení o žádosti dle § 142 správního řádu je otázka, zda v době přípravy vydání certifikátu autorizovaného inspektora postupem podle § 117 stavebního zákona, až do jeho oznámení, splňoval žalobce (materiálně) podmínky účastenství. Pokud byl žalobce v postavení adekvátním postavení účastníka stavebního řízení, jehož výsledkem měl být vznik oprávnění provést stavbu hobbymarketu specifikovanou v již zmíněném územním rozhodnutí (Stavbu), disponoval řadou práv, jimiž jsou účastníci k hájení svých zájmů v řízení vybaveni (právo nahlížet do spisu, vyjadřovat se k věci, vznášet námitky apod.).

[27] Občanské sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, je oprávněno za podmínek § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody (právní osobnost a žádost o informování o zahájených řízeních) účastnit se správního řízení, při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, pokud svou účast v takovém řízení včas oznámí (§ 70 odst. 3 cit. zákona). Nejvyšší správní soud poznamenává, že i když došlo přijetím nového občanského zákoníku (zákon č. 89/2012 Sb., účinný od 1. 1. 2014, § 214 a násl.) ke změně občanských sdružení na spolky, aniž se to promítlo v terminologické úpravě přímou novelizací zmíněného ustanovení, obsah zůstal nepochybně nedotčen a dosavadní standard účasti veřejnosti ve správních řízeních při ochraně životního prostředí je dle publikovaných odborných názorů zachován (viz např. Šimáčková, K., Zahumenská, V., Benák, J.: Účast spolků ve správních řízeních, Aspi, LIT48602CZ). Správní orgán, který vede správní řízení a musí proto zjistit okruh jeho účastníků, je povinen posoudit kumulativní naplnění dvou podmínek pro účastenství spolku (resp. pobočného spolku). Zaprvé ověřit poslání spolku z jeho stanov a zadruhé si ujasnit, zda v konkrétním případě jde o řízení, v němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle zákona o ochraně přírody (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 8/2005 - 118).

[28] Ačkoli je postup podle § 117 stavebního zákona uvozen nadpisem „Zkrácené stavební řízení“, *stricto sensu* správním řízením není. Nejvyšší správní soud je však přesvědčen, že účastenství subjektů, jakým je i žalobce, není omezeno jen na *správní řízení* (v úzkém smyslu), *při němž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny*, ale uplatní se i u jiných procesních postupech, v nichž jsou dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné zákonem. Musí jít vždy o konkrétní

pokračování

věc ústící v akt, jenž se týká subjektivních práv a povinností dotčených subjektů. Na podporu rozšiřujícího výkladu dispozice § 70 zákona o ochraně přírody lze připomenout, že toto ustanovení pochází z doby, kdy stavební zákon neznal postup podle § 117, jakož i to, že závazek plynoucí z Aarhuské úmluvy velí umožnit veřejnosti co nejširší účast v dané oblasti. Shodně na tuto otázku nazírá i akademická veřejnost, viz např. Müllerová, H. a Humlíčková, P. Nové přístupy k implementaci Aarhuské úmluvy v ČR. Praha: Ústav státu a práva AV ČR, 2014, s. 55; Průchová, I. Aktuální otázky úcastenství v řízeních podle § 70 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. In: Dávid, R. a kol. (Ed.). Dny práva 2010. Brno: Masarykova univerzita, 2010, s. 5.

[29] Zda žalobce naplnil podmínky § 70 zákona o ochraně přírody, domáhá se vstupu do řízení, kde mohou být dotčeny hodnoty, k jejichž ochraně byl zřízen, stavební úřad zjišťuje při věcném projednání žádosti dle § 142 správního řádu, a nejde tedy o otázky aktivní legitimace žalobce, jak namítal stěžovatel. Související kasační námitka (srov. odstavec [4]) proto není důvodná.

[30] Nejvyšší správní soud považuje za potřebné uvést, že pokud jde o občanská sdružení, dnes spolky, jež jsou entitami sdružujícími zejména fyzické osoby za účelem společné realizace jejich práv (zde práva na příznivé životní prostředí), soudní praxe prochází kontinuálním vývojem, přinášejícím nové pohledy na jejich roli v občanské společnosti, během něhož se postavení spolků stabilizuje a jejich význam roste. Důležitým milníkem v tomto procesu je nálezný Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014 sp. zn. I. ÚS 59/14 (dostupný z <http://nalus.usoud.cz>), který překonává dosavadní praxi Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu, jež přiznávala hmotná práva vztahující se k životnímu prostředí jen fyzickým osobám (např. usnesení sp. zn. I. ÚS 282/97 ze dne 6. 1. 1998) a zejména pod vlivem Aarhuské úmluvy aktivní procesní legitimaci spolků rozšiřuje, přičemž však zároveň uznává, že není bez hranic. Klíč k jejímu určení spatřuje v tvrzení dotčení právní sféry občanského sdružení (spolku), tedy jeho veřejných subjektivních práv. Mezi podstatná kritéria pro posouzení aktivní procesní legitimace pak řadí místní vztah spolku k lokalitě, o níž v řízení jde, předmět činnosti spolku a zaměření na aktivitu, která má lokální opodstatnění. Obecně též poznamenává, že ač věrohodnější z hlediska posouzení zákonné podmínky zkrácení na právech budou spolky déle působící (tzv. „zavedené“), nelze a priori vyloučit ani spolky vzniklé *ad hoc*. Jednoznačně deklaruje, že „*fyzické osoby, pokud se sdruží do občanského sdružení (spolku), jehož účelem podle stanov je ochrana přírody a krajiny, mohou své právo na příznivé životní prostředí, zakotvené v čl. 35 Listiny, realizovat i prostřednictvím tohoto spolku*“.

[31] Tento trend již vstřebala a počala dále rozvíjet i recentní judikatura Nejvyššího správního soudu. Jeho první senát ve svém rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015 - 295, vyložil, že oprávnění spolků nejsou omezena jen na namítání procesních pochybení správních orgánů ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. (jakým je i opomenutí úcastenství). Pro možná následná řízení, kde by žalobce, splní-li zákonná kritéria, vystupoval jako účastník řízení, lze z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120 a z v předcházejícím odstavci reprodukováného nálezného Ústavního soudu dovodit, že spolky mohou namítat i dotčení na svých hmotných právech, a to i v řízení o žalobě proti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. (přestože se zmíněná prejudikatura týká přezkumu opatření obecné povahy). V každém jednotlivém případě je pak třeba za užití kritérií nastíněných Ústavním soudem posoudit, zda došlo, či v případě Stavby mohlo dojít, k zásahu do právní sféry spolku a jeho hmotných práv.

[32] V této části je třeba korigovat názor krajského soudu, jenž čerpal ze starší judikatury (strana 5 napadeného rozsudku o tom, že žalobci přísluší toliko procesní práva). Toto pochybení však nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozsudku, neboť správné vymezení práv spolku jako účastníků stavebního řízení má význam pro další, navazující řízení, ale je zcela bez vlivu na závěr o tom, že mělo být o žádosti žalobce meritorně rozhodnuto.

[33] Nejvyšší správní soud shrnuje, že v řízení dle § 142 správního řádu zahájeném k žádosti žalobce je stavební úřad povinen posoudit: 1. zda byl žalobce účastníkem řízení v materiálním smyslu, a 2. zda s ním jako s účastníkem bylo ve zkráceném řízení jednáno (konkrétně zda jej autorizovaný inspektor o záměru vyrozuměl, poskytl mu možnost vyjádřit se či uplatnit námítky a naložil s nimi v souladu s § 117 stavebního zákona v tehdy účinném znění). Odpověď na tyto dvě otázky jej pak přivede k jednoznačnému rozhodnutí, jímž vysloví, buď že právo provést Stavbu na základě zmíněných certifikátů (každého z nich) nevzniklo, nebo v opačném případě žádost zamítne. Ostatně i zvláštní senát ve svém již několikrát zmiňovaném rozhodnutí v odstavci [78] uvedl, že v případě, „*že stavební úřad během řízení dle § 142 správního řádu sblédá, že certifikát byl vydán bez splnění zákonných předpokladů, zejména (...) bez souhlasných vyjádření všech osob, které by byly účastníky stavebního řízení, nerypořádal řádně námítky potenciálních účastníků stavebního řízení (...), vydá stavební úřad deklaratorní rozhodnutí o tom, že stavebníkovi právo provést stavbu nevzniklo.*“ Pro případ neúspěchu žadatele se zamítavý výrok jeví být vhodnějším než poněkud zavádějící deklarace, že stavebníkovi právo provést stavbu vzniklo, neboť nelze vyloučit teoretickou možnost, že se jiný opomenutý účastník v budoucnu dovolá svých práv.

[34] Vzhledem k tomu, že podle dosavadních výsledků řízení je skutečnost, že se žalobcem nebylo ve zkráceném řízení jednáno jako s účastníkem, nesporná (připouští to jak stěžovatel, tak i žalovaný), zbývá stavebnímu úřadu posoudit toliko to, zda mu v rozhodné době náleželo postavení účastníka stavebního řízení. Negativní odpověď na tuto otázku by pochopitelně obnášela zdůvodnění, v čem se situace změnila oproti bezprostředně předcházejícímu „klasickému“ stavebnímu řízení, kde za účastníka řízení považován byl.

[35] Výrok stavebního úřadu, že na podkladu konkrétních oznámených certifikátů právo stavby nevzniklo, by znamenal, že Stavba byla realizována bez stavebního povolení, což je standardně řešitelné postupem dle stavebního zákona (řízení o odstranění stavby, popřípadě o jejím dodatečném povolení). V rámci navazujících řízení je pak prostor pro posouzení důvodnosti věcných námitek všech osob, jež využijí příležitosti svá práva v rozsahu upřesněném nejnovější judikaturou (viz [30], [31]) realizovat.

[36] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost, neboť zcela bez pochyb je z něj seznatelné, že krajský soud v rozhodné otázce čerpal z relevantní judikatury (zejména rozhodnutí zvláštního senátu završujícího vývoj právních pohledů na řešenou právní otázku), jaké právní úvahy považoval pro rozhodnutí o žalobě za podstatné a jaký závěr z nich logicky vyvodil. Otázka existence procesní legitimace žalobce (práva podat žalobu) patří mezi podmínky řízení, jež musí být vždy splněny, než soud vydá konečné rozhodnutí v každé věci. Její zkoumání je odpovědností soudu, před nímž se řízení vede. Nejvyšší správní soud ověřil, že žalobce připojil k žalobě potřebné listiny týkající se jeho právní osobnosti včetně stanov a současně v souladu s § 65 konkrétně tvrdil, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím žalovaného, takže předpoklady pro prokázání své aktivní procesní legitimace v řízení před správním soudem splnil. Krajský soud nebyl povinen se popisu naplnění těchto podmínek v odůvodnění napadeného rozsudku zvláště věnovat, nebylo-li to žalovaným ani osobou zúčastněnou na řízení sporováno. Proto nelze souhlasit s názorem stěžovatele, že je napadený rozsudek z tohoto důvodu nepřezkoumatelný.

[37] Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani námitce, že žádost žalobce byla podána opožděně, neboť jednak zákon žádnou lhůtu pro její podání nestanoví, a nadto by to v tomto konkrétním případě bylo jistě v rozporu s obecným pojetím spravedlnosti a se zásadou předvídatelnosti soudních rozhodnutí. Dopady takového postupu by se mohly projevit až v rovině ústavní (v konečném důsledku by mohlo jít o odepření přístupu k soudu, tj. porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Žalobce zcela prokazatelně, jak je doloženo ve správním spisu a v dostupných rozhodnutích správních soudů, střežil svá práva a důsledně využíval veškeré

pokračování

procesní instrumenty k jejich hájení, avšak tvořící se judikatura až do doby rozhodnutí zvláštního senátu ke konkrétnímu výsledku nevedla. Proto mu nelze přičítat k tíži časový odstup od vydání certifikátu autorizovaným inspektorem, a uměle dovozovat analogickou aplikaci lhůty pro přezkumné řízení, když žádost uplatnil bezodkladně (jen několik dní) poté, co zvláštní senát svůj právní názor zveřejnil.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Lze tedy uzavřít, že správní orgány pochybily, pokud vázaly právo žalobce na meritorní posouzení jeho žádosti na konkretizaci námitek vůči Stavbě v míře, jakou zákon nestanoví, a částečně též smísily podmínky přípustnosti žádosti o vydání deklaratorního rozhodnutí s chybným posouzením meritorních prvků jádra věci, když bez zvážení rozhodných skutečností konstatovaly, že žalobce účastníkem stavebního řízení být nemůže. Tento svůj závěr opřely o nelogické odůvodnění, že tomu brání již dokončený povolovací proces, který šel jinou cestou než běžným stavebním řízením, kde by byl prostor pro eventuální uplatnění námitek. Krajský soud takový postup správních orgánů správně označil za nepřijatelný a důvodně rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.). Opodstatněnost tvrzení o porušení zákona při přípravě certifikátů Nejvyšší správní soud nezkoumal, neboť to je primárně úkolem správních orgánů.

[39] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci úspěch, proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

[40] Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly. Náklady řízení o kasační stížnosti na straně úspěšného žalobce spočívají v jednom úkonu právní služby (podání vyjádření ke kasační stížnosti) a v paušální náhradě hotových výdajů advokáta, tedy ve výši 1 x 3100 Kč a 1 x 300 Kč, celkem 3400 Kč [dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Protože advokátka zastupující žalobce je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 714 Kč odpovídající dani, kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel je tedy povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupyně.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu